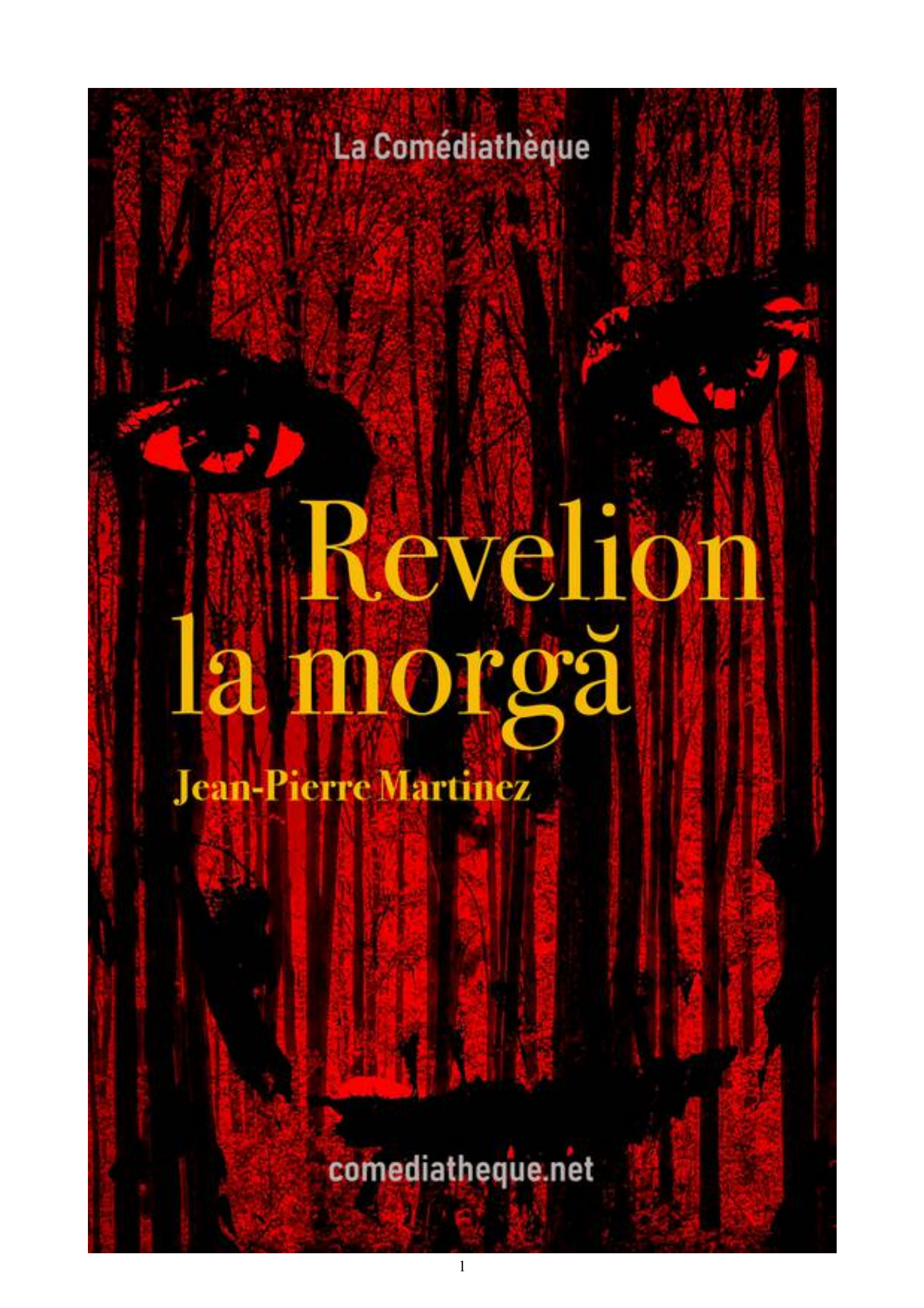

La Comédiathèque

Revelion la morgă

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit. Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită. Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-ului său oficial:

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Revelion la morgă

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

În noaptea de revelion, un bărbat este de gardă la Serviciul de Medicină Legală al unui spital din București. Cu o oră înainte de miezul nopții, o femeie apare în fața lui, acoperită doar cu un cearșaf. Nu știe cine este și nici de unde vine. Iar acest revelion la morgă, care se anunța de o plictiseală mortală, se va dovedi până la urmă plin de surprize... O comedie cu multe sertare — inclusiv cele frigorigice ale morgii —, de un romantism absurd și puternic condimentată cu umor negru.

Personaje

Bărbatul

Femeia

© La Comédiathèque

O încăpere mobilată doar cu un birou și două scaune. Pe birou, un computer vechi și un telefon vechi. Deasupra biroului, un panou pe care scrie „Serviciul de Medicină Legală – Recepție”. Lângă birou, un brad de Crăciun decorat sumar. Un bărbat stă așezat în spatele biroului. Doarme. Sună telefonul, iar el se trezește brusc.

Bărbatul – Serviciul de Medicină Legală, vă ascult? A, mamă, tu ești... Nu, nu, eu... lucram. Nu-ți face griji, nu tranșez porcul... Și nici n-am de gând să aduc de lucru acasă de Anul Nou... Deocamdată e destul de liniște. Trebuie să recunosc, vecinii mei nu sunt prea gălăgioși. Da, știu, și eu aș fi preferat să fiu cu voi de revelion, dar ce să fac... Sunt iar de gardă... Ca de Crăciun, exact. Să fii singurul asistent medical necăsătorit din serviciu nu are numai avantaje. Probabil îmi spun că n-am nimic mai bun de făcut de sărbători... Da, mamă, mi-ai mai spus: dacă aș vrea, ai avea o mulțime de fete cumsecade să-mi prezinți... Știu, morga e locul ideal ca să cunoști văduve, dar imediat după ce și-au identificat soțul mort nu e chiar momentul să le inviți la un pahar... Și n-o să mă însor doar ca să scap de garda din noaptea de revelion! *(Se aude un tunet. Pentru o clipă se face întuneric și o fulgerare luminează scena, apoi lumina revine.)* Se pare că vine furtuna. Suntem aproape plini... Simt că în noaptea asta o să ajungem să refuzăm clienți. De sărbători e mereu aglomerație la noi. Iar dacă mai e și vreme rea... Oamenii beau până nu mai știu de ei. Se îneacă cu o bucată de șorici sau cu un os de friptură. Își înjunghie nevasta cu cuțitul de bucătărie după ce o prinde în brațele celui mai bun prieten. Cad de pe balcon încercând să mai agațe o instalație. Sau intră cu mașina într-un stâlp când se întorc de la petrecere... Pe scurt, sfârșitul anului e adesea sinonim cu măcelul. Da, mamă, am luat pachetul pe care mi l-ai pregătit pentru revelion. Carne rece, da... Ca să mai schimb meniul... Sigur că o să mă gândesc la voi. Da, am grijă să nu mă înec cu vreun os de pește. Hai, trebuie să închid, mamă... Și eu vă pup. Bine, mai vorbim...

Pune receptorul în furcă. Deschide un sertar, își pregătește o linie de cocaină și o trage pe nas.

Bărbatul – Uf... Asta ar trezi și un mort...

Un nou tunet. Lumina se stinge din nou, dar de data aceasta nu se mai aprinde. Alte fulgere.

Bărbatul – La naiba... Dacă nu revine curentul repede, se întrerupe lanțul frigorific și ni se strică marfa. Probabil au sărit siguranțele. Dar unde e tabloul electric? Măcar de-aș găsi lanterna...

Iese pe băjbâite prin întuneric. Muzică neliniștitoare. Tot pe întuneric, apare o femeie înfășurată într-un cearșaf, ca într-un giulgiu. Pare dezorientată. Face un tur al scenei, apoi se așază la birou, pe scaunul ocupat mai devreme de asistentul de gardă. Acesta revine cu o lanternă aprinsă, dar nu o vede.

Bărbatul – E un coșmar... Unde naiba e tabloul ăla electric...? Nu se poate... În ritmul ăsta o să-mi sară și mie toate siguranțele... *(Face și el un tur al scenei fără să observe femeia, apoi dispare pentru o clipă în culise.)* A, gata, l-am găsit! Să vedem... Da, asta e... A sărit siguranța... Bine, putea fi mai rău... Trebuie doar să ridic întrerupătorul... *(Lumina revine.)* Și s-a făcut lumină...!

Revine cu un zâmbet satisfăcut, dar zâmbetul îi îngheață când o vede pe femeia cu aspect fantomatic așezată în locul lui. Tresare.

Bărbatul – Dar ce naiba faceți aici? Sunteți nebună? Era să fac infarct!

Femeia – Îmi pare foarte rău...

Bărbatul – Să mori la morgă în noaptea de revelion... Recunoașteți că ar fi o moarte cam stupidă.

Femeia – O morgă...?

Bărbatul – Dar ce-i cu ținuta asta? Ați coborât direct din pat?

Abia acum pare să observe că nu poartă decât un cearșaf.

Femeia – A... da. Aveți dreptate...

Bărbatul – Sunteți deghizată în fantomă? Mergeți la un bal mascat?

Femeia – Nu... nu cred.

Bărbatul – Dar, înainte de toate, cine sunteți?

Femeia – Eu... Nu știu...

Bărbatul – Nu știți?

Femeia – Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

Bărbatul – În orice caz, n-aveți ce căuta aici. Așa că vă rog să ieșiți.

Femeia – Să ies? Și unde să mă duc?

Bărbatul – Unde? De unde să știu eu? Întoarceți-vă de unde ați venit. Ar fi un început.

Femeia – Aș vrea, dar... nu știu de unde am venit.

Bărbatul – Nu știți cine sunteți, nu știți de unde veniți... Dar măcar știți unde vă aflați, nu?

Femeia – Nu. Unde suntem?

Bărbatul – La recepția Serviciului de Medicină Legală, stimată doamnă. (*Arată spre panou.*) Uitați, scrie chiar acolo. Dacă de fapt căutați Urgențele, ați greșit etajul.

Femeia – Urgențele? Nu, nu caut Urgențele.

Bărbatul – Nu prea păreți în apele dumneavoastră... Ați băut prea mult? Nici măcar nu e unsprezece seara. De obicei, abia pe la șase dimineața apar pe aici asemenea cazuri, după revelion.

Femeia – A, e revelionul?

Bărbatul – Oricum ar fi, nu puteți rămâne aici.

Femeia – Mi-e sete.

Bărbatul – Da... Sunteți albă ca moartea. Vă simțiți bine?

Femeia – Da... doar că mi-e sete.

Bărbatul – Mă duc să vă aduc un pahar cu apă și după aceea plecați... Dar până mă întorc nu vă mișcați, bine? Aici e un pic ca în povestea cu Barbă-Albastră. Sunt unele uși... și unele sertare... pe care e mai sănătos să nu le deschideți.

Femeia – Aveți cumva o oglindă?

Bărbatul – O oglindă?

Femeia – Da.

Bărbatul – Trebuie să fie una pe aici. (*Deschide mai multe sertare.*) Pe vremuri, la morgă se folosea o oglindă ca să verifici dacă omul chiar nu mai respiră. Din când în când se mai folosește și acum...

Din ultimul sertar scoate o oglindă și i-o întinde femeii.

Femeia – Mulțumesc.

Bărbatul – Dar, înainte să vă aranjați, poate ar fi mai bine să vă îmbrăcați...

Iese. Ea se privește în oglindă și pare să nu se recunoască. Se ridică, buimacă, și mai face o dată turul scenei. Sună telefonul. Ea răspunde.

Femeia – Alo...? Bună seara, doamnă... Da, da, ați sunat la... (*Se uită la panoul de deasupra biroului.*) Serviciul de Medicină Legală. Nu, nu sunt asistenta de gardă... Cel puțin nu cred... Fiul dumneavoastră? Nu știu. Cred că tocmai a ieșit. Bine... Îi spun... Da, la mulți ani și dumneavoastră. La revedere...

Închide. El revine cu un pahar cu apă și i-l întinde.

Bărbatul – Pofțiți...

Femeia – Mulțumesc.

Golește paharul dintr-o înghițitură. El o privește îngrijorat, păstrând totuși distanța.

Bărbatul – Mai bine?

Femeia – Da... (*Îl privește.*) Dar dumneavoastră?

Bărbatul – Eu?

Femeia – Păreți și dumneavoastră puțin tulburat.

Bărbatul – Nu, nu, sunt bine...

Femeia – A, da, a sunat telefonul...

Bărbatul – Și?

Femeia – Va trebui s-o sunați înapoi pe mama dumneavoastră.

Bărbatul – Ați răspuns?

Femeia – Da... Nu trebuia? Îmi pare rău... A sunat telefonul... am ridicat receptorul... un reflex...

Bărbatul – Suntem la morgă. Nu ar trebui să răspundeți la telefon.

Femeia – Era mama dumneavoastră...

Bărbatul – Da, mi-am dat seama.

Femeia – Păreți... nervos. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul – Apăreți din senin, în mijlocul furtunii, pe întuneric, înfășurată într-un cearșaf... Suntem la morgă... și dumneavoastră mă întrebați pe mine ce s-a întâmplat?

Femeia – Sunt complet derutată...

Bărbatul – Derutată... Da, asta e puțin spus.

Femeia – Poate ar fi mai bine să plec...

Face un pas spre ieșire. El o oprește.

Bărbatul – Stați... Iertați-mă... Aveți dreptate... N-ar trebui să mă enervez așa.

Femeia – Nu știu ce mi se întâmplă... (*Îi vede expresia nedumerită.*) Aveți ceva să-mi spuneți, nu-i așa?

Bărbatul – Doar că... e puțin greu de spus.

Femeia – Vă ascult...

Bărbatul – Ca să vă aduc apa, am trecut prin camera frigorifică... Adică prin încăperea unde ținem...

Femeia – Și?

Bărbatul – Unul dintre sertare e deschis... Numărul 99... Și e gol.

Femeia – Gol...

Bărbatul – Gol. (*O pauză.*) Nu cumva ați ieșit de acolo?

Tăcere.

Femeia – Vreți să spuneți... că aș fi moartă?

Bărbatul – Nu știu... E doar o ipoteză. A dispărut un cadavru... și imediat după aceea apăreți dumneavoastră... înfășurată într-un cearșaf. Nu vă amintiți nimic... Puneți-vă în locul meu.

Femeia – În momentul ăsta, credeți-mă, aș prefera să fiu în locul dumneavoastră decât în al meu.

Bărbatul – Da... evident.

Femeia – Deci aș fi murit... și apoi aș fi înviat?

Bărbatul – Încerc să înțeleg.

Femeia – Credeți că e posibil?

Bărbatul – Teoretic, nu.

Femeia – Dar s-a mai întâmplat vreodată?

Bărbatul – Din câte știu eu, în afară de Biblie, nu. De fapt, cine știe... Vedem atâtea lucruri... În orice caz, la morga asta n-am mai văzut așa ceva.

Femeia – Sunteți sigur?

Bărbatul – Credeți-mă, i-am văzut pe mulți intrând aici cu picioarele înainte și pe niciunul ieșind pe picioarele lui.

Femeia – Și atunci?

Bărbatul – Nu... Nu poate fi asta.

Femeia – Dar...?

Bărbatul – Dar tot îmi lipsește clienta din sertarul 99.

Femeia – Îi cunoașteți pe toți?

Bărbatul – Pe cine?

Femeia – Pe... clienții dumneavoastră.

Bărbatul – Personal, nu. Dar când n-am nimic de făcut, mai citesc dosarele. Uneori ajung aici și celebriți, să știți...

Femeia – Da... Mai devreme sau mai târziu, toată lumea ajunge la morgă.

Bărbatul – Mai rar e să pleci de aici în altă parte decât la cimitir...

O pauză.

Femeia – Și dacă se trezesc și alți morți?

Bărbatul – Chiar v-ați propus să-mi stricați revelionul... Nu e vreo farsă, nu?

Femeia – O farsă?

Bărbatul – În spitale suntem obișnuiți cu glumele macabre. Glume de mediciști, de rezidenți... Recunosc, asta ar fi chiar bună... dacă e o glumă.

Femeia – Nu e nicio glumă, vă asigur. (*O pauză.*) Credeți în fantome?

Bărbatul – Dacă aș crede, chiar credeți că mi-aș fi ales meseria asta? Deși, când spun „ales”... să nu vă imaginați că a fost vreo vocație.

Femeia – Atunci poate sunt... un mort-viu. Un zombi...

Bărbatul – Mort viu sau zombi... nu știu ce variantă prefer.

Femeia – Nu vă fie teamă... Nu vreau să vă fac niciun rău. Mai degrabă eu am nevoie de ajutor.

Bărbatul – În afară de cearșaful ăsta, nu prea semănați cu o fantomă. (*Se apropie de ea.*) Îmi permiteți?

Îi ia mâna. Ea se retrage instinctiv.

Femeia – Ce faceți?

Îi ia pulsul.

Bărbatul – Aveți mâna rece. Nu-i de mirare, dacă tocmai ați ieșit din frigider. Dar pulsul e normal. Nu, categoric, nu sunteți o fantomă.

Femeia – Atunci ce sunt?

Bărbatul – Nu știu.

Femeia – Dacă ar fi o înviere adevărată... ar fi un miracol.

Bărbatul – În spatele unui miracol se ascunde de cele mai multe ori o eroare de diagnostic. Prin locurile de pelerinaj se vindecă mai ales cei care își închipuie că sunt bolnavi.

Femeia – Nu sunt sigură că vă urmăresc...

Bărbatul – E posibil să fi fost declarată moartă fără să fi fost cu adevărat.

Femeia – Se poate întâmpla?

Bărbatul – N-ar trebui, dar da, presupun că s-a mai întâmplat.

Femeia – Asta tot nu explică de ce nu-mi amintesc nimic... Și dacă pur și simplu sunt nebună?

Bărbatul – Sau poate delirez eu.

Femeia – Dumnezeuastră?

Bărbatul – Poate îmi imaginez toate astea și nimic nu e real. (*O pauză.*) Ciupiți-mă!

Femeia – Poftim?

Bărbatul – Ciupiți-mă! Dacă dorm, o să mă trezesc și coșmarul se termină.

Femeia – Bine...

Ea îl ciupește.

Bărbatul – Aoleu...

Femeia – Ei?

Bărbatul – Se pare că nu e un coșmar.

Femeia – Sau visați că vă ciupesc.

Bărbatul – Da, din păcate și asta e posibil. Chiar nu vă amintiți absolut nimic?

Femeia – Nu...

Bărbatul – Totuși, n-ați uitat să vorbiți... Trebuie să vă amintiți ceva. Faceți un efort. Concentrați-vă. Care e prima imagine care vă vine în minte?

Pare să se concentreze.

Femeia – Un tort.

Bărbatul – Un tort?

Femeia – Un tort de ziua de naștere.

Bărbatul – O aniversare... A dumneavoastră?

Femeia – Da, presupun.

Bărbatul – Ce nume scrie pe tort?

Se concentrează din nou.

Femeia – Cristina! La mulți ani, Cristina!

Bărbatul – Și sunteți sigură că e ziua dumneavoastră?

Femeia – Cred. Mă pregătesc să suflu în lumânări.

Bărbatul – Câte lumânări sunt?

Închide ochii ca să se concentreze mai bine.

Femeia – Trei!

Bărbatul – A... da. Nu ne ajută prea mult.

O pauză.

Femeia – Poate că atunci când murim ni se face automat un fel de resetare. Uităm tot, ca să ne putem naște din nou ca altcineva. Ca un nou-născut, de exemplu.

Bărbatul – Și la dumneavoastră ceva a dat rateu? Un bug, cum ar veni.

Femeia – Și în loc să mă reîncarnez, m-am trezit din nou în același corp...

Bărbatul – Păstrând totuși amintirile de până la trei ani.

Tăcere.

Femeia – Știți cine este femeia aceea?

Bărbatul – Numărul 99...? Da, scrie în dosar. Dar informația e confidențială.

Femeia – Totuși, dacă sunt eu...

Bărbatul – Aveți dreptate. Dacă sunteți chiar dumneavoastră, nu mai putem vorbi de secret medical. *(Se așază la computer și tastează.)* Să vedem... 96, 97, 98... Aici, 99.

Femeia – Și?

Bărbatul – O cheamă într-adevăr Cristina... Cristina Ionescu.

Femeia – Ca pe tort!

Bărbatul – Ca pe tort, da.

Femeia – Ce mai scrie? Poate mă ajută să-mi recapăt memoria...

Consultă din nou ecranul computerului.

Bărbatul – Născută pe 31 decembrie 1989.

Femeia – Atunci... azi ar fi ziua mea!

Bărbatul – La mulți ani, Cristina. Îmi pare rău, n-am pregătit tort.

Femeia – Ce mai scrie?

Bărbatul – Profesia: psihoterapeută.

Femeia – Psihoterapeută?

Bărbatul – Nici asta nu vă amintiți?

Femeia – Nu. Și... sunt căsătorită?

Bărbatul – Da... cu un anume Radu.

Femeia – Radu Ionescu...

Bărbatul – Vă spune ceva numele?

Femeia – Foarte vag...

Bărbatul – Data decesului... ieri.

Femeia – Și din ce am murit?

Bărbatul – Cauza morții... intoxicație medicamentoasă. S-a dispus autopsia.

Femeia – Există o fotografie?

Bărbatul – Da... dar vă avertizez, nu e tocmai plăcută.

Femeia – Poza e chiar atât de urâtă?

Bărbatul – E o fotografie post-mortem.

Femeia – Arătați-mi-o totuși...

Aruncă o privire spre ecranul computerului.

Bărbatul – V-am avertizat. Nu e genul de fotografie care să vă avantajeze.

Femeia – Da, nu arăt prea grozav.

Bărbatul – Din experiența mea, morții arată rareori prea bine.

Femeia – Poate ar trebui să-mi anunț familia... Soțul meu...

Bărbatul – În același timp... câteva minute în plus sau în minus nu mai schimbă mare lucru, nu? Pentru ei o să fie un șoc, evident.

Femeia – Cu siguranță.

Bărbatul – Nu știu dacă îmi pot asuma răspunderea de a vă anunța familia. Întâi trebuie verificat totul. Să fim siguri că nu greșim. Să nu le dăm speranțe false. Pe scurt, trebuie să omologăm oficial învierea dumneavoastră.

Femeia – S-o omologăm? Ca pe un miracol, vreți să spuneți?

Bărbatul – Medicul legist ar trebui să vă examineze din nou. Și să recunoască faptul că a greșit. Că de fapt nu erați moartă. Dar știți cum sunt medicii. Dacă e ceva ce urăsc, e să admită că au greșit.

Femeia – Atunci sunați medicul legist! Imediat!

Bărbatul – Din păcate, nu am numărul lui personal. Eu sunt de gardă în noaptea asta. E revelionul. Probabil petrece undeva.

Femeia – Și nu există nicio procedură pentru urgențe?

Bărbatul – La morgă, urgențele sunt extrem de rare, să știți...

Femeia – Nu știu... Atunci măcar poliția? Trebuie anunțată poliția.

Bărbatul – O să creadă că e o glumă proastă... E noaptea de Anul Nou, toată lumea a băut. Eu însumi am luat niște substanțe interzise ca să uit că urma să-mi petrec revelionul cu o sută de cadavre. Aș prefera să nu fiu testat chiar acum...

Femeia – Și atunci ce facem?

Bărbatul – În punctul ăsta, putem foarte bine să așteptăm până dimineață. Garda mea se termină la șase. Îl anunț pe colegul care mă schimbă și vedem împreună ce e de făcut.

Femeia – Îmi pare rău că vă creez atâtea probleme.

Bărbatul – Important e că sunteți vie. Dar dacă într-adevăr ați revenit la viață, să știți că nici pentru dumneavoastră n-o să fie simplu.

Femeia – Eu credeam că, odată ieșită din sertarul acela, partea cea mai grea a trecut.

Bărbatul – Credeți-mă, problemele abia încep. Când ai fost declarat mort și ceilalți s-au obișnuit deja cu ideea...

Femeia – Din păcate, s-ar putea să aveți dreptate.

Bărbatul – Și asta fără să mai vorbim de birocrație. Când administrația te-a declarat mort, nu e deloc ușor s-o convingi să se răzgândească.

Femeia – Mă întreb dacă nu ar fi mai simplu să mă întorc în sertarul meu.

Bărbatul – Cum vă simțiți?

Femeia – Bine.

Bărbatul – Nu de alta, dar dacă insistați, pot chema un medic rezident să vă consulte.

Femeia – Sunteți asistent medical, nu? Tocmai m-ați examinat.

Bărbatul – Da, dar nu sunt specialist în morți-vii.

Privește în jur.

Femeia – Deci aici lucrați...

Bărbatul – Da.

Femeia – Și... toți morții ajung la Serviciul de Medicină Legală?

Bărbatul – Nu. De obicei, oamenii ajung direct la o capelă mortuară sau la o casă funerară. Dacă sunteți aici, înseamnă că moartea a fost considerată suspectă.

Femeia – Suspectă?

Bărbatul – Adică... împrejurările nu sunt clare. Sinucidere... sau omor.

Femeia – Credeți că m-ar fi putut otrăvi cineva?

Bărbatul – Asta va stabili ancheta... după autopsie.

Femeia – Autopsia?

Bărbatul – Mă rog, în cazul dumneavoastră presupun că nu se mai pune problema unei autopsii.

Femeia – Cine ar fi vrut să mă omoare?

Bărbatul – Greu de spus...

Femeia – Soțul meu?

Bărbatul – Tocmai de aceea ar trebui să ne gândim de două ori înainte să-l anunțăm. Dacă vine chiar el să vă ia de la morgă...

Femeia – De ce ar fi vrut soțul meu să mă omoare?

Bărbatul – Motive să-ți omori partenerul de viață se găsesc destule, să știți...

Femeia – Sper că nu vorbiți din experiență... Sunteți căsătorit?

Bărbatul – Nu.

Femeia – Cu o asemenea părere despre căsnicie, înțeleg de ce.

Bărbatul – Și totuși, nici nu știm sigur că a fost omor. Iar dacă a fost, nu înseamnă automat că soțul dumneavoastră e vinovat.

Femeia – Atunci sinucidere? Dar de ce?

Bărbatul – Cine știe...

Femeia – Simt că o să-mi spuneți că și motive de sinucidere se găsesc destule... Nu sunteți tocmai optimist.

Bărbatul – Cu meseria mea... tind să văd lucrurile mai degrabă în negru.

Femeia – Și totuși, până și la morgă mai există surprize plăcute. Eu sunt dovada.

Bărbatul – Dumneavoastră, în schimb, păreți destul de optimistă. Așa că aș exclude sinuciderea.

Femeia – Atunci chiar ar fi vorba de o crimă...

Bărbatul – Tot trebuie să vă fi rămas niște amintiri.

Femeia – Doar senzații foarte neclare. Din când în când, câte o frântură de imagine. Parcă mintea mea plutește deasupra propriului corp...

Bărbatul – Uau... Eu mă gândeam la amintiri din viața de dinainte. Asta e deja experiență de dincolo... Deși, sincer, seamănă destul de mult cu ce simt eu după ce fumez un joint.

Femeia – În orice caz, nu-mi amintesc vreun moș cu barbă albă care să mă aștepte la poarta Raiului.

Bărbatul – Dar ultimele clipe? Chiar înainte să muriți?

Femeia – Nu... Nimic.

Bărbatul – Pentru că, dacă a fost crimă, asta ar putea ajuta poliția.

Femeia – Da, presupun că rar ai ocazia să iei declarația victimei unei crime.

Bărbatul – Păcat... S-ar rezolva o mulțime de cazuri vechi nerezolvate.

Femeia – Din păcate, nu-mi amintesc deloc împrejurările morții mele... Nici pe cele ale vieții, de altfel. Ciudat e că parcă îmi amintesc mai bine nașterea. Mă văd într-un incubator, la maternitate.

Bărbatul – Dacă nu vă amintiți și numele de pe brățara de la mână, nu ne ajută prea mult.

Femeia – Nu, din păcate... Și aveam doar trei zile. Încă nu știam să citesc.

Tăcere.

Bărbatul – În orice caz, ați putea scrie o carte.

Femeia – O carte?

Bărbatul – Despre călătoria dumneavoastră pe lumea cealaltă!

Femeia – V-am spus, sunt doar niște impresii vagi.

Bărbatul – Mai înfloriți puțin povestea... Se scriu cărți și din mult mai puțin. Unii scot patru sute de pagini doar ca să povestească cum au slăbit cinci kilograme cu o dietă-minune. O experiență de moarte clinică? Ar fi un bestseller.

Femeia – Credeți?

Bărbatul – Sau poate o piesă de teatru...

O pauză.

Femeia – Nu mai pot... Plec de aici.

Se îndreaptă spre ieșire. El o oprește.

Bărbatul – Stați...

Femeia – Am stat mai bine de o zi într-un sertar. Mă sufoc aici. Chiar vreți să mă împiedicați să ies puțin la aer?

Bărbatul – Nu, dar nu v-aș sfătui.

Femeia – Și dacă totul e doar provizoriu? Poate sunt un fel de Cenușăreasă în variantă zombi. Am termen până la miezul nopții, iar la a douăsprezecea bătaie mă întorc în neant. Definitiv, de data asta. Până atunci, dacă-mi permiteți, prefer să merg la petrecere decât să rămân la morgă. E revelionul, toată lumea se distrează. Tot găsesc eu o petrecere unde să mă lase să intru fără invitație.

Bărbatul – Înfășurată într-un giulgiu?

Femeia – Există și petreceri costumate...

Bărbatul – Învierile sunt rare, e adevărat. Dar nimic nu spune că a dumneavoastră e doar temporară.

Femeia – Nici în cazul lui Isus n-a durat decât patruzeci de zile. Pentru o simplă muritoare ca mine... Lăsați-mă să trec!

Încearcă din nou să iasă. El o oprește.

Bărbatul – Fiți rezonabilă... Ați fost declarată moartă. Din punct de vedere legal nu mai existați. Nu mai aveți niciun drept. Pentru lege și pentru societate, ați dispărut. Sunteți ca un nou-născut care încă n-a fost botezat.

Femeia – Botezat?

Bărbatul – Înregistrat, voiam să spun. La starea civilă, evident. Dacă am fi într-o maternitate și eu aș fi moașă, aș lăsa un bebeluș să iasă în stradă înainte ca părinții să-l fi înregistrat oficial?

Femeia – Un bebeluș...? Nu sunt sigură că vă urmăresc.

Bărbatul – Dacă ieșiți de aici, practic nu veți avea niciun fel de protecție.

Femeia – Și ce risc? Să mor a doua oară?

Bărbatul – Nici măcar nu vă amintiți cine sunteți... N-aveți bani. Ați fi o pradă ușoară, vă asigur. Dacă vă omoară cineva, s-ar putea să nici nu se obosească nimeni să cerceteze cazul. Oficial sunteți deja moartă. Certificatul de deces e aici...

Femeia – Pe de altă parte, dacă nu mai exist, pot face ce vreau. Să jefuiesc o bancă sau... să omor pe cineva. Aș putea începe cu dumneavoastră.

Bărbatul – Mai bine să nu ajungem acolo. Dacă chiar asta vreți, nu vă voi împiedica să plecați.

Femeia – Glumeam, stați liniștit.

Bărbatul – Uite că și după moarte îți poți păstra simțul umorului.

Femeia – N-am omorât niciodată pe nimeni. Cel puțin, așa cred. Nu tocmai acum, când sunt moartă, o să mă apuc.

Bărbatul – Rămâneți cu mine, vă rog...

Femeia – Bine... N-aș vrea să vă mai fac și alte probleme.

Bărbatul – Mulțumesc. Chiar mă liniștește.

O pauză.

Femeia – Totuși, am impresia că vă mai neliniște ceva la ideea că una dintre pensionarele dumneavoastră pleacă... Nu-mi spuneți că v-ați atașat deja de mine.

Bărbatul – Dacă mâine dimineață lipsește un cadavru, mie o să-mi ceară explicații. Și nu va fi ușor să explic că un cadavru a plecat pe propriile picioare la o petrecere de revelion prin București. O să fiu acuzat că am ascuns sau am făcut să dispară un cadavru. Poate și mai rău...

Femeia – Cui i-ar trece prin cap să fure un cadavru?

Bărbatul – S-a mai întâmplat. Au existat cazuri în care au fost furate cadavrele unor oameni celebri.

Femeia – Pentru ce?

Bărbatul – Ca să li se ceară răscumpărare rudelor. Atât de simplu.

Femeia – Eu nu sunt vedetă. Nimeni n-ar plăti ca să mă recupereze vie. Cu atât mai puțin ca să-mi recupereze cadavrul...

Se așază.

Bărbatul – Haideți, bucurați-vă puțin de moartea dumneavoastră. Nu e o experiență de care are parte oricine.

O pauză.

Femeia – Și cine spune că învierea mea îi va bucura pe toți?

Bărbatul – Sigur sunt mulți oameni care vă iubesc, nu? În afară de soț...

Femeia – Nu știu... Nu-mi amintesc nimic... Poate eram insuportabilă. Sau chiar un monstru. Dacă cineva a vrut să mă omoare, poate am meritat.

Bărbatul – Da... Cine știe.

Femeia – Sau poate las în urmă o moștenire frumoasă. Ori o casă lăsată printr-un contract de întreținere, iar cineva tocmai începuse să se bucure că a scăpat de proprietară.

Bărbatul – Sau poate cei apropiați și-au făcut deja doliul... și planuri noi.

Femeia – Mulțumesc că-mi ridicați moralul. Chiar mă ajută...

Bărbatul – Oricum, va trebui să luăm o hotărâre. Autopsia e programată mâine dimineață.

Femeia – Da, nu pot rămâne moartă la nesfârșit.

Bărbatul – N-aș fi crezut că o să aud vreodată fraza asta aici.

Femeia – Și apoi aveți dreptate, e revelionul. Toată lumea petrece. Învierea mea poate aștepta până la anul.

Tăcere.

Bărbatul – Și dacă totul e doar o neînțelegere și dumneavoastră n-ați fost niciodată moartă?

Femeia – Asta tot nu explică de ce sertarul 99 e gol.

Bărbatul – Poate e doar o eroare. Cineva a luat cadavrul pentru înmormântare și a uitat să completeze actele. La noi oricum vin doar clienți în trecere. Stau două-trei nopți până se mută definitiv în ultima locuință.

Femeia – Uitați că mă cheamă Cristina, exact ca pe femeia care a murit.

Bărbatul – Poate fi o coincidență.

Femeia – Recunoașteți că ar fi una destul de mare.

Bărbatul – De fapt, nimic nu dovedește că vă cheamă Cristina. În afară de amintirea aceea vagă cu tortul... Nu e cine știe ce probă.

Femeia – Dar fotografia?

Bărbatul – O fotografie de cadavru... e greu să judeci asemănarea. Dacă ați ști câți oameni vin să identifice aici trupul soțului sau al soției și nu-l recunosc...

Femeia – Să zicem că nu sunt Cristina Ionescu, soția lui Radu Ionescu. Atunci cine sunt? Și de unde vin?

Bărbatul – Poate ați fugit dintr-un spital de psihiatrie.

Femeia – Credeți că sunt nebună?

Bărbatul – În orice caz, sunteți amnezică.

Femeia – Da... Poate.

Tăcere.

Bărbatul – Sau poate nebun sunt eu.

Femeia – Dumneavoastră?

Bărbatul – Și, în nebunia mea, am inventat toată povestea asta. După ani de lucru într-o morgă, e normal să ți se mai zdruncine nervii.

Femeia – Da, dar eu sunt aici.

Bărbatul – Atunci suntem nebuni amândoi.

Femeia – Cine știe.

Bărbatul – Am fugit de la psihiatrie și am nimerit la morgă.

Femeia – Și cum am fi ajuns aici?

Bărbatul – Ușor. Suntem în același complex spitalicesc. Psihiatria e la etajele de sus, iar medicina legală la subsol.

Femeia – Suntem măcar siguri că ne aflăm într-o morgă?

Bărbatul – E un panou deasupra capului meu, totuși.

Femeia – Și dacă toate astea sunt doar produsul imaginației noastre bolnave...

Bărbatul – Deja devine cam complicat pentru mine.

Femeia – Cristina aceea care a murit... spuneți că era psihoterapeut, nu?

Bărbatul – Așa mi s-a părut că scria în fișă.

Femeia – Atunci poate sunt psihoterapeuta dumneavoastră.

Bărbatul – O psihoterapeută nebună?

Femeia – Oamenii ăștia au, de obicei, câte o doagă lipsă. Altfel, de ce și-ar alege o asemenea meserie?

Bărbatul – Un nebun cu o terapeută nebună, care pe deasupra e și moartă. Aveți dreptate, acum totul e mult mai clar.

Femeia – Da... Nu știu dacă eram nebuni înainte, dar sigur o să ajungem.

Sună telefonul. El răspunde.

Bărbatul – A, mamă... Da, da, totul e bine. Nu, e în continuare liniște... Nicio intrare nouă până acum. Mai degrabă invers... Ieșiri? Nici din astea. Adică... nu încă. Ți se pare că am vocea ciudată? Nu, nu, îți jur, aici nu se întâmplă nimic neobișnuit. A, da, tânăra cu care ai vorbit mai devreme... Da, e Cristina. Păi da, îi spun pe nume, cum ai vrea să-i spun? Nu, mamă... e doar o colegă. Sigur, e foarte drăguță, dar... Bine, te sun eu, da? Distracție plăcută. Hai, pa.

Închide.

Femeia – Nu i-ai spus nimic?

Bărbatul – Ce era să-i spun? Îmi petrec revelionul singur cu o femeie frumoasă... dar am motive serioase să cred că s-ar putea să fie zombi.

Femeia – O femeie frumoasă...?

Bărbatul – N-aș avea curaj să-i prezint mamei nici măcar o fată cunoscută într-un bar. Dar una găsită într-un sertar de morgă... În orice caz, i-ai făcut o impresie excelentă. Dar să nu vă entuziasmați. Ar face orice ca să-i dau nepoți. Chiar și să-mi găsească o nevastă zombi.

Femeia – Deci sunteți burlac convins.

Bărbatul – Dacă e s-o ascult pe mama, în ritmul ăsta ajung holtei bătrân...

Femeia – Și de ce nu v-ați căsătorit?

Bărbatul – Nu știu. Probabil n-am întâlnit persoana potrivită. Până astăzi...

Femeia – Până astăzi?

Un moment de tulburare. Atracția dintre ei devine evidentă.

Bărbatul – Nu e deloc rezonabil ce se întâmplă...

Femeia – Da... și ce-ar spune mama dumneavoastră?

Bărbatul – V-aș propune să mergem împreună la ai mei să sărbătorim Anul Nou, dar eu sunt de gardă.

O pauză.

Femeia – Mai aveți lucrurile femeii aceleia?

Bărbatul – Lucrurile ei...?

Femeia – Când ajung aici clienții dumneavoastră, presupun că sunt încă îmbrăcați și cineva îi dezbracă.

Bărbatul – Da, evident.

Femeia – Dumneavoastră m-ați dezbrăcat?

Bărbatul – Eu... Nu mai știu... Cred că mi-aș aminti.

Femeia – Dar lucrurile mele trebuie să fie undeva, nu? Adică lucrurile femeii aceleia.

Bărbatul – Da.

Femeia – Dacă mi-aș vedea lucrurile, poate mi-aș aminti ceva... Și, în orice caz, aș putea să mă îmbrac.

Bărbatul – Sigur.

Femeia – Atunci?

Bărbatul – Mă duc să văd ce pot face.

Iese. Rămasă singură, ea ia din nou oglinda și se privește.

Femeia – Totuși nu arăt chiar atât de rău... pentru cineva care a murit ieri.

Își aranjează părul. El revine cu câteva haine și o geantă.

Bărbatul – Astea sunt lucrurile Cristinei Ionescu.

Femeia – Mulțumesc. (*Puțin jenată.*) Îmi permiteți să mă îmbrac?

Bărbatul – Vă rog.

Printr-o mișcare abilă, își scoate cearșaful de pe ea și îl întinde în față ca pe un paravan.

Femeia – Puteți să țineți cearșaful și să închideți ochii?

Bărbatul – Păi dacă închid ochii, la ce mai folosește cearșaful...?

Femeia – Adevărat, dar dacă intră cineva...

Bărbatul – Aveți dreptate.

Femeia – Și apoi... nu știu de ce, am senzația că ne privește cineva. Nu simțiți și dumneavoastră?

Bărbatul – Ba da... Probabil încă un efect al imaginației noastre bolnave.

Ia cearșaful și îl ține întins. Ea se îmbracă în hainele aduse de el.

Femeia – Puteți deschide ochii.

Îmbrăcată este și mai atrăgătoare decât înfășurată în cearșaf, iar el pare de-a dreptul fermecat.

Bărbatul – A... da. Așa semănați mult mai puțin cu o fantomă.

Femeia – În orice caz, hainele îmi vin mănușă. Trebuie să fie ale mele.

Bărbatul – Da...

Face câțiva pași.

Femeia – Mai era și o geantă.

El i-o întinde.

Bărbatul – Uitați-o.

Deschide geanta și se uită înăuntru. Scoate un telefon mobil.

Femeia – E și un telefon... Presupun că telefoanele sună întruna aici.

Bărbatul – În general încercăm să le punem pe modul avion.

Telefonul începe să sune.

Femeia – Se pare că pe ăsta l-a uitat cineva... *(Din reflex, răspunde.)* Cristina Ionescu, vă ascult...

Bărbatul – V-aș sfătui să închideți.

Închide și pune telefonul pe birou.

Femeia – Aveți dreptate. Cred că e mai bine, deocamdată.

Bărbatul – Probabil cineva voia să vă ureze la mulți ani.

Femeia – Înseamnă că încă n-a văzut anunțul de deces.

Bărbatul – Până la urmă, ați murit abia ieri.

Se uită din nou în geantă și scoate un ruj. Își dă puțin pe buze.

Femeia – Îmi stă bine culoarea?

Bărbatul – Foarte bine... Vă dă un aer mai...

Femeia – Viu?

Bărbatul – Mai feminin.

Femeia – O femeie care moare mai rămâne feminină...?

Bărbatul – Parcă e dintr-un cântec al unei cântărețe franceze.

Femeia – Se pare că îi cunosc cântecele. Dar mai ales am impresia că am mai auzit replica asta undeva.

Bărbatul – Care replică?

Femeia – Cea pe care tocmai ați spus-o: „Parcă e dintr-un cântec al unei cântărețe franceze.”

Bărbatul – A, da...?

Femeia – Acum îmi amintesc! E într-o altă piesă a aceluiași autor.

Bărbatul – În altă piesă?

Femeia – Se pare că e un autor care are tendința să se repete.

Bărbatul – Când spuneți „replică”, vreți să spuneți că... noi doi am juca acum într-o piesă de teatru?

Femeia – E și asta o ipoteză destul de serioasă, nu?

Bărbatul – În orice caz, ar explica multe.

Femeia – E adevărat că, în teatru, morții se întorc la viață mult mai des.

O pauză.

Bărbatul – Curios... Nu v-aș fi crezut pasionată de cântece franțuzești mai vechi.

Femeia – De ce? Par chiar atât de bătrână?

Bărbatul – Deloc... Tocmai. Sunteți cam tânără pentru genul ăsta de cântece.

Femeia – Câți ani mi-ați da?

Bărbatul – V-am văzut data nașterii pe certificatul de deces. Dar v-aș fi dat fără probleme cu zece ani mai puțin.

Femeia – Ce galant din partea dumneavoastră.

Bărbatul – În orice caz, sunteți fermecătoare... pentru o moartă.

Ea pare puțin tulburată.

Femeia – Nici dumneavoastră nu arătați rău... pentru un angajat de morgă.

Bărbatul – Dacă tot mergem pe metafora asta, aș spune că sunteți de-a dreptul mortal de frumoasă.

Femeia – Și metafora asta ne-ar putea duce pe un teren periculos, nu?

Un moment de ezitare. Sunt din ce în ce mai atrași unul de celălalt. Se aud zgomote de petrecere: petarde, claxoane, strigăte...

Bărbatul – Gata... E aproape miezul nopții.

Femeia – Atunci... La mulți ani!

Bărbatul – La mulți ani și dumneavoastră.

Femeia – Ce ne putem ura?

Bărbatul – Nu știu...

Femeia – Putem măcar să ne pupăm, nu?

Bărbatul – Hai...

Se apropie pentru tradiționalul sărut pe obraz, dar sfârșesc prin a se săruta pasional. Se desprind unul de celălalt, stânjeniți.

Femeia – Îmi pare foarte rău... Iertați-mă.

Bărbatul – Nu, e vina mea. Nu știu ce m-a apucat.

Femeia – Eros și Thanatos... Dragostea și moartea... Se știe, extremele se atrag.

Bărbatul – Văd că vă pricepeți. Poate chiar sunteți psihoterapeută.

Femeia – Dacă sunt psihoterapeuta dumneavoastră, nu e de mirare că v-ați îndrăgostit de mine.

Bărbatul – Serios?

Femeia – Se întâmplă des ca pacienții să se îndrăgostească de terapeutul lor. Asta se numește transfer.

O pauză.

Bărbatul – Mă întreb cum o să se termine toată povestea asta.

Femeia – Bine... dacă e o comedie. Dar dacă e o tragedie...

Bărbatul – O să vă întoarceți de unde ați venit, iar eu o să rămân singur aici. Totul o să se risipească în aburii revelionului, ca și cum n-ar fi fost decât un vis.

Femeia – Da... Poate e doar un bug de moment, provocat de trecerea în noul an.

Bărbatul – Și o să dispăreți dintr-odată după îmbrățișarea asta. Cum spuneți mai devreme: la a douăsprezecea bătaie de la miezul nopții.

Se aud cele douăsprezece bătăi ale miezului nopții. Amândoi rămân nemișcați.

Femeia – A trecut miezul nopții și sunt tot aici.

Bărbatul – Și încă în viață.

Femeia – Mi-e frică.

Bărbatul – Și mie.

Femeia – Acum chiar mi-e frică să mor. Pentru că mi-e frică să nu vă pierd.

Bărbatul – Dacă e un vis, aș vrea să nu mă mai trezesc niciodată.

Femeia – Iar dacă e nebunie, prefer să rămân nebună.

Bărbatul – E complet absurd. Nu pot să mă îndrăgostesc de dumneavoastră. Chiar dacă nu sunteți moartă, sunteți căsătorită. Ceea ce e și mai rău.

Femeia – Pe de altă parte, soțul meu e deja văduv. O să fie mult mai simplu.

Bărbatul – Credeți?

Femeia – Atunci ce facem?

Bărbatul – Mama mi-a pregătit un pachet pentru revelion.

Femeia – Nu prea mi-e foame.

Bărbatul – Nici mie... Dar măcar putem bea șampania.

Scoate sticla, o desface și umple două cupe. Îi întinde una.

Femeia – Mulțumesc.

Bărbatul – Pentru viață...

Femeia – Pentru iubire...

Ciocnesc paharele și beau. Telefonul Cristinei Ionescu sună din nou. Se privesc, descumpăniți. Telefonul se oprește din sunat.

Bărbatul – Nu putem să ne prefacem la nesfârșit că nu se întâmplă nimic...

Femeia – Acum că v-am găsit, nu vreau să vă pierd.

Bărbatul – Dacă într-o zi vrem să ne oficializăm relația, trebuie mai întâi să vă oficializăm învierea.

Telefonul sună din nou. Ea se uită la ecran.

Femeia – E el!

Bărbatul – Radu Ionescu...

Femeia – Cum o să reacționeze când află că nu mai e văduv...?

Bărbatul – Și că, abia înviată, îl înșelați deja cu un angajat de la morgă.

Femeia – Și de ce mă sună, dacă mă crede moartă?

Bărbatul – Ca să vă audă vocea în mesageria vocală...?

Femeia – Nu mi-l imaginez atât de sentimental.

Bărbatul – Vi-l imaginați... sau începeți să vă amintiți?

Femeia – Da... Memoria îmi revine puțin câte puțin. Deocamdată sunt doar fragmente. Ca niște piese de puzzle pe care încerc să le pun la loc.

Bărbatul – Și dacă tot el v-a sunat prima dată...? Poate din greșală. V-a auzit vocea și acum știe că nu sunteți moartă.

O pauză. Ea pare complet absorbită de propriile gânduri.

Femeia – Acum îmi amintesc... (*Îngrozită.*) Chiar el m-a otrăvit.

Bărbatul – Dar... de ce?

Femeia – Îmi revăd ultimele clipe. Ne certam îngrozitor. Tocmai descoperisem că, de ani de zile și fără să știu, soțul meu conduce o grupare neolegionară clandestină, „Noua Gardă”, care pregătește o lovitură de stat în România.

Bărbatul – O lovitură de stat...? Asta da surpriză... Radu Ionescu... Acum că spuneți asta, parcă numele îmi sună cunoscut.

Femeia – Am moștenit o avere de la părinți. Cred că mai ales pentru asta s-a căsătorit cu mine. Iar din banii mei finanțează pe ascuns gruparea asta de extremiști. I-am spus că divorțez și că nu mai vede niciun leu de la mine.

Bărbatul – Evident, asta nu i-a convenit. Și v-a omorât ca să vă moștenească averea.

Femeia – Da... M-a obligat cu pistolul la tâmplă să înghit medicamentele, ca să pară că m-am sinucis.

Bărbatul – Deci e înarmat și știe că sunteți aici. Probabil a pornit deja spre spital ca să termine ce a început.

Femeia – Și nu riscă nimic! Oficial, eu sunt deja moartă!

Bărbatul – Nu vă faceți griji. Sunt aici.

Femeia – Și ce o să faceți dacă apare cu pistolul în mână...? Poate și cu camarazii lui din „Noua Gardă”.

Bărbatul – Pentru început, îl anunț pe polițistul de serviciu de la intrarea spitalului. Nu va fi ușor să-i explic toate astea, dar încerc. (*O sărută ușor pe buze.*) Nu plecați de aici, bine? Mă întorc imediat.

Iese. Ea rămâne o clipă singură, neliniștită. Se aud din nou tunete. Lumina pâlpâie. Fulgere. Scrie febril un mesaj la computer. Se face întuneric. Iese și ea în beznă. Muzică melodramatică. El revine și constată că încăperea e în întuneric.

Bărbatul – Cristina? Au sărit iar siguranțele...

Iese pentru o clipă în culise ca să repornească alimentarea. Lumina revine. Intră din nou și nu o vede.

Bărbatul – Cristina?

Pare descumpănit. Observă mesajul de pe ecran și îl citește.

Bărbatul (*citind*) – „Vă aștept sus...” (*Pentru sine.*) Sus...?

Iese din nou. Se aude o muzică sumbră, cu accente de marș. Tunete. Fulgere. Revine complet buimăcit. Trage pe nas o linie de cocaină și se așază, încercând să-și revină. Sună telefonul. Ridică receptorul.

Bărbatul – Alo? Poliția? A, da... Da, eu am vorbit mai devreme cu colegul dumneavoastră, dar... cred că m-am grăbit. Îmi pare foarte rău. Am încurcat numărul 99 cu numărul 66. Eticheta se întorsese, înțelegeți? 66 întors cu susul în jos arată ca 99. Și cum sertarul 66 nu trebuia să fie ocupat în noaptea asta, înseamnă că toți pensionarii mei sunt la locul lor... Iar restul... probabil mi-am imaginat totul. Nu, vă asigur, n-am consumat substanțe halucinogene. Nu, nu e nevoie să veniți până aici. Serios. Bine, mulțumesc. La mulți ani și dumneavoastră...

Se așază, prăbușit.

Bărbatul – Trebuie neapărat să mă las de cocaină... Încep să am halucinații.

Termină sticla de șampanie.

Bărbatul – Aha... deci poate mă însor anul ăsta... (*Complet amețit.*) Trebuie să mă liniștesc, că în ritmul ăsta n-apuc sfârșitul anului... O fantomă... De unde îmi vin toate prostiile astea? Am avut un trip nasol... Trag un pui de somn și-mi revin.

Închide ochii și adoarme cu capul pe birou.

Întuneric.

Pe întuneric, întoarce panoul „Serviciul de Medicină Legală – Recepție”, apoi revine în poziția în care dormea.

Lumină.

Pe panou scrie acum: „Rai – Sala de așteptare”.

După o clipă, femeia reapare la marginea culiselor, purtând de data aceasta un halat alb.

Femeia – Domnule? (Cum el nu reacționează, face un pas înainte și repetă mai tare.) Domnule!

Iese din toropeală și o privește surprins.

Bărbatul – Da?

Femeia (cu un zâmbet amabil) – Ce număr aveți?

Se uită la cartonașul din mână și citește.

Bărbatul – 99... (Ea pare surprinsă. El întoarce cartonașul.) A, nu, scuzați... 66.

Femeia – Atunci e rândul dumneavoastră...

Se ridică ezitant și iese împreună cu ea.

Întuneric

Sfârșit

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentare publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română

<https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/>

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact

<https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/>

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită